

В обіймах рідної стихії
Ждуть оголені дерева
Холоду і стужі.
День похнюплено знічев'я
Міряє калюжі.
Демонструє осінь звичку,
тільки їй властиву...
За вікном стриба синичка
І шука поживу.
Надиха присутність музи
Мене на розмову...
Не втечу я від спокуси,
притаманній слову.
Запишу в графу досягнень
Кожну спробу вдалу.
У житті багато прагнень
на межі провалу.
Я в обіймах, любі друзі,
Рідної стихії,
відкриваю щастя шлюзи
Для польоту мрії.